

Redakcja i Administracja:
Kraków, ul. Filipa 11. (Telefon Nr. 396).

Prenumerata miesięczna:
z odrytką 2 K, bez odrytki 1 K 60 h,
za granicą 2 mk. 30 fen., 3 fr. 50 ctm., 2 1/2 szyl.,
70 ct. ameryk.
Prenumerata tygodniowa w Krakowie 40 h,
z dostawą do domu 46 h.

Cena numeru 8 h.

Adres na telegramy: Naprzód Kraków.
Konto czekowe Nr 34.095.

NAPRZÓD

Organ centralny polskiej partji socjalno-demokratycznej.

Wychodzi codziennie popołudniu z wyjątkiem niedziel i świąt.

Dział inseratowy:

Kraków, ul. Marka 21. (Telef. Nr. 1354)

Ogłoszenia (inseraty)

kosztują od miejsca wiersza jednoszpaltowego
drobnym drukiem (petitem) za pierwszy raz
20 halerzy, następnie po 10 hal. — **Nadstawki**
od miejsca wiersza drukiem petitem po 40
hal., ślubny, zaręczyny i nekrologi po 80 hal.
za każdy raz. — **Załączniki** (prospekty i t. d.)
przyjmuje się za cenę 2 kor. za 100 egzempl.
dla zamiejscowych, a 1 kor. za 100 egzempl.
dla miejscowych prenumeratorów.

Reklamacje otwarte są wolne od opłaty po-
cztowej. — Redakcja rękopisów nie zwraca
i bezimiennych listów nie uwzględnia.

Drożyna mięsa.

Zuchwałość agraryuszów galicyjskich
przechodzi już wszelkie granice. Parlament
uchwalił znaczną większość głosów rezolu-
cję posłów tow. Diamanda i prof. Ro-
szkowskiego, domagając się utworzenia
składnicy mięsa rumuńskiego obok innych
miast austriackich także i we Lwowie i
w Krakowie. Rząd, będący powolnym na-
rządem agraryuszów, nie wykonał i nie
wykonawa uchwały parlamentu. Ludność
nasza będzie więc musiała płacić słono za
liche mięso, bo wola agraryuszów i innych
lichwiarzy znaczy u nas więcej, niż jedno-
zgodna wola ludności miejskiej.

Szczytem zaś prowokacji i niegodnej
komedy jest uchwała, zapadła na środo-
wym posiedzeniu Koła polskiego. Większość
Koła odrzuciła wniosek posła Tomaszew-
skiego, domagający się z niezwykłą skro-
mnością tylko tego, by Koło polskie do-
magało się wykonania uchwały parlamen-
tu, mogącej zapobiec drożynie mięsa,
która daje się dotkliwie odczuwać ludno-
ści Lwowa i Krakowa.

Koło polskie uważa się więc za instan-
cję wyższą od parlamentu! Wewnątrz o-
brzydliwie intrygi i pranie brudnej bielizny,
zewnątrz reakcyjna, wroga wobec szero-
kich mas ludności polityka: oto działal-
ność tego najniebezpieczniejszego ze wszystkich
klubów parlamentarnego. Wyborcy miejscy
powinni dobrze sobie zapamiętać, że naj-
większym ich wrogiem są posłowie z Koła
polskiego, którym sami oddali swe głosy.
„Nur die grössten Kälber wählen ihren
Metzger selber“... (Tylko największe cie-
łeta wybierają sobie same rzeźnika).

Nie ulega najmniejszej wątpliwości, że
postępowanie Koła polskiego rozrachunka-
leszcze bardziej spekulantów, żyjących i
bogacących się z drożyny środków ży-
wności. Ludność galicyjska będzie musiała
dalej spożywać mięso złe i drogie.
Wiadomo bowiem, że najlepsze mięso z
Galicyi wywozi się do Wiednia. Galicya
jest największym dostawcą mięsa na ry-
nek wiedeński. Dowodzą tego niezwykle
interesujące cyfry, zestawione za r. 1908.
Do wiedeńskiej wielkiej hali targowej
(Grossmarkthalle) wprowadzono w 1908 r.
6198 wagonów mięsa, wagi blisko 15 mi-
lionów kilogramów. Cyfra ta rozkłada się
na poszczególne kraje w ten sposób:

Ilość wagonów	Ilość mięsa
Galicya i Bukowina	4431 11,931.766
Morawy	477 497.496
Węgry	480 933.773
Nizsza Austrija	192 64.734
Syryja	57 13.769
Rosja	21 7.934

Karyntya	11	3.555
Czechy	5	576
Solnogród	3	215
Śląsk	2	1.705
Kraina	1	82
Serbia	239	1,305.999
Ogólna suma	6198	14,918.748

W następnych latach wzmógł się eks-
port mięsa galicyjskiego jeszcze bardziej.
Mięso to ładuje się na 146 stacyach do
wagonów, zaopatrzonych w lód, i wysyła
do Wiednia.

Dienniki donoszą, że celem forsowania
eksportu do Wiednia przy wszystkich wię-
kszych stacyach galicyjskich mają być u-
rządzone lodownie i chłodzarnie. O mia-
sta galicyjskie zaś nie troszczy się rząd
zupełnie, gdyż większość agrarna Koła
polskiego nigdyby mu tego nie przeba-
czyła. Konsumentów galicyjskich pozostawia
się na pastwę lichwiarzy.

Mięso galicyjskie kosztuje we Lwowie i
w Krakowie mniej więcej tyle, co mięso
galicyjskie w Wiedniu. Jeżeli się zważy,
że jest ono co do jakości o wiele gorszem
od mięsa, przeznaczonego na eksport, a
naddo uwzględnić się kosztu transportu i
zaopatrzenia w lód, to dojdziemy do prze-
konania, że mięso we Lwowie i w Kra-
kowie powinno być o wiele taniej sprze-
dawane, a jeżeli rzecz ma się inaczej, to
jest to objawem bezwstydnego lichwy mię-
snej.

Ktokolwiek tę lichwę uprawia: obszar-
nik, handlarz czy rzeźnik — faktem nie-
zaprzecznym jest, że konsument galicyj-
ski płaci za gorsze mięso na miejscu sto-
sunkowo droższe ceny, niż konsument wie-
deński za mięso o wiele lepsze, zdaleka
sprawdzone.

A przeto Wiedeń nie jest zadowolony
z mięsa galicyjskiego. W prasie po-
jawiają się nieraz utyskiwania co do jako-
ści i drożyny mięsa galicyjskiego. Komi-
syonerzy wiedeńscy, którzy zapomocą sys-
temu zaliczek w wyrafinowany sposób
zdolali uczynić od siebie zupełnie zależnymi
drobnych eksporterów galicyjskich, u-
siłują lichwiarskie swoje praktyki upo-
rować atakami na Galicyę. Oczywiście i
eksporterzy galicyjscy nie są niewiniątkami.
Nieraz wysyłają oni mięso zepsute,
aby następnie uzyskać od skarbu kolejowego
odszkodowanie.

Brak lodu w Galicyi spowodował zwyż-
kę cen mięsa w Wiedniu o 0'6 halerza od
kilograma. Zwyżka ta wywołała w Wie-
dniu protesty. Konsumenti wiedeńscy nie
chcą narzucać sobie ani tej drobnej zwyż-
ki. Cóż jednak powiedzieć o potulnych
konsumentach galicyjskich, którzyby bez
słowa protestu pozwolili sobie podwyższyć

rzekomo z powodu drożyny łoda ceny
mięsa o 10 do 15 halerzy od kilograma!
Lichwa mięsna święci w Galicyi prawdzi-
we orgie, a organy nadzorcze ani nie my-
śla obronie publiczności przed tym wyży-
skiem.

Eksport mięsa do Wiednia jest bezwą-
pnie intratną rzeczą, byłoby jednak ze
strony producentów i eksporterów rozsąd-
nem i wskazaniem, aby starali się także
o zaopatrzenie rynku galicyjskiego.
Skoro „dzięki“ Kołu polskiemu zaprzepa-
szczono sprawę mięsa rumuńskiego, nale-
żałoby pomyśleć o zaopatrzeniu konsu-
mentów galicyjskich w mięso krajowe. —
Producenci wyszliby na tem z pewnością
dobrze, tak samo jak przemysłowcy, którzy
staraliby się o zdobycie rynku wewnętr-
znego. Eksport towarów przemysłowych
jak i środków żywności przy równoczesnej
podkonsumcy ludności miejscowej jest
stanem nienormalnym, nie dającym się na
dłuższy czas utrzymać.

Czas najwyższy, aby miarodajne czyn-
niki w naszym kraju zaniechały nareszcie
polityki głodzenia ludności. Jeżeli to nie
nastąpi, doprowadzi dalszy, zastraszający
postęp drożyny niezbędnych środków ży-
wności wprost do katastrofy.

Kometa Halleya.

Czy ziemia przeszła przez ogon komety?

Astronomowie są zupełnie zdezorientowani
w kwestji przejścia komety koło ziemi. Asy-
stent obserwatorium wiedeńskiego profesor
Reeden oświadcza, że noc ubiegła stanowiła
w każdym razie wielką niespodziankę, oka-
zała się bowiem, iż przypuszczenia, że zie-
mia przejdzie przez ogon komety, nie spra-
wdziły się i że prawdopodobnie kometa była
wczoraj dosyć daleko od ziemi, możliwym
więcej jest, że dopiero za kilka dni ziemia
znajdzie się w ogonie komety.

Wobec tego jednak, że z jednej strony ob-
liczenia zapowiadały spotkanie ziemi z ko-
metą na noc wczorajszą, a z drugiej, że wczoraj
w nocy zdołano gdzieś niedaleko zaobserwe-
wać mimo to ogon komety — nie jest wy-
kluczone, że kometa posiada nie jeden ogon,
ale 2 ogony, i że przez jeden ogon przeszła
wczoraj ziemia, a przejdzie jeszcze wkrótce
przez drugi. Nadto możliwym jest także, że
ogon komety jest wykrzywiony i że gdy zie-
mia przechodziła przez jego część, można
było dostrzec część drugą ogona. Najpraw-
dopodobniejszym jest jednakże, że nocy
wczorajszej spotkanie ziemi z kometą nie
nastąpiło.

Z Southfield w Anglii donoszą, że wczoraj
nad ranem spadł tam deszcz kryształowy.

wy. Ulice pokryły się małymi kamyczkami
w formie kryształów, jakby oszklonemi kro-
peli wody. Zjawisko to wywołało wśród
ludności wielką panikę.

Obawy przed kometą.

Z Nowego Jorku donoszą: Gorączka
kometowa, nazywana tutaj żartobliwie „co-
metitis“, przybrała wczoraj nad ranem szero-
kie rozmiary. Wprawdzie ludzie bogaci
spędzali noc po restauracjach i kawiarniach,
czekając spokojnie na zjawiska astronomiczne,
ale po przedmieściach, zamieszkałych
przez cudzoziemców, panowało silne zanie-
pokojenie i kilkakrotnie przyszło do wybu-
chu paniki. Szczególnie Włosi, najwięcej
strwożeni, spędzali noc na ulicach, modląc
się klęcząc. W wielu pomieszkaniach zale-
piano szalenie wszystkie otwory, aby się
zabezpieczyć przed trującymi gazami ogona
komety. Murzyni w okolicach kopalń nie
chcieli wczoraj rano iść do kopalń, twierdząc,
że czeka ich tam katastrofa z powodu ko-
mety.

Z Bawaryi donoszą, że ubiegłą noc lud-
ność przepędziła w kościołach, obawiając
się zderzenia ziemi z kometą.

Z Rosyi donoszą z wielu okolic o nie-
słychanej panice ludności z powodu komety.
Ludność wiejska spędzała noc wczorajszą po
cerkwiach, a w domach powiewiała ikony
z kościołów. Zapisywano także liczne ofiary
na cele kościelne.

Komisje parlamentarne.

Wiedeń, 20 maja.

Komisja budżetowa

obradowała wczoraj nad budżetem mini-
sterstwa spraw wewnętrznych.

Posł K r a m a r z wygłosił mowę w obro-
nie moskalofilów, występując przeciw osta-
tnim rewizjom w stowarzyszeniach moska-
lofilskich na Bukowinie.

Posł Wassilko polemizował z tymi
wywodami, wskazując na niebezpieczeń-
stwo rachy moskalofilijskiego dla życia kul-
turalnego Rosinów i dla państwa.

Następnie przemawiali posłowie B a t t a-
g l i a i R o m a n c z u k, poczem posiedze-
nie zamknięto.

Na dzisiejszym posiedzeniu komisja bu-
dżetowa obradowała nad budżetem minist-
stwa spraw wewnętrznych. Minister baron
Haerdli wskazał na zapowiedziane już przez
Bienertha zamianowanie komisji do roz-
ważenia reformy administracji. Należałoby
już teraz wdrożyć na tem polu pewne re-
formy, przyczem należy mieć na oku możli-
we ukrócenie formalności i szybsze załatwie-
nie spraw. Minister spodziewa się, że wnet

UPTON SINCLAIR.

GIEŁDZIARZE.

Tak jest. Pewnego dnia wygłosił
Harrison mowę na zgromadzeniu publi-
cznem, w której popierał politykę prezy-
denta w odniesieniu do projektowanej re-
formy taryfy celnej. I następnego zaraz
dnia otrzymał ów sędzia wiadomość, że
całe to odszkodowanie zostało obniżone
o siedemdziesiąt pięć procent!

A potem — dodał Bates — zjawił się
demokratyczny projekt reformy taryfy na
kongresie. I w ten sposób nie dostał kraj
ani odszkodowania, ani reformy taryfy
celnej. W kilka zaś lat później sprzedał
Harrison wszystko trustowi stalowemu
i kazał sobie gotówką wypłacić na cztery-
ście sto tysięcy dolarów opiewający list
zastawny na lud amerykański!

Bates machnął ręką z niechęcią.

Właściwie nie jest to wcale miły te-
mat rozmowy na czas odpoczynku. Lecz
ja nie mogę o tem wszystkim zapomnieć.
To boli, jak niezagojona rana. I tego ro-
dzaju łajdactwa mają na sumieniu wszy-
scy oni, wszyscy ci — i wskazał ręką na
zadowolony z siebie, barwny tłum prze-
chodzących.

Kobiety ich wydają krocie na stroje
i brylanty, a mężowie wysysają z ludu
wszystką krew. Cierpliwy i łagodny lud

znosi to wszystko, mówiąc, że ci bogacze
sami sobie swemi zbrodniami najwięcej
szkodzą. Lecz ja panom powiadam, że
gdziekolwiek ludzie ci stąpią, pozostawiają
za sobą zniszczenie. Czy się pan z moim
zapatrywaniem godzisz — panie Montague?

— Najzupełniej — rzekł z przekonaniem
Allan.

— Pomyśl pan tylko: kto jeno z ludzi
w tej Nowej Anglii miał nieco energii, po-
szedł przed laty na zachód, ci zaś, co po-
zostali na miejscu, stali się niewolnikami
kapitałistów. Czyś pan tego nie zauważył?
Gdzie się tylko pojawi ta gromada ludzi
goniących za dolarem i rozkoszą, wszę-
dzie demoralizuje natychmiast ludność,
z mężczyzn robi lokajów, z dziewcząt pro-
stytutki! Wszystko, co cechuje pełnego,
prawdziwego człowieka i obywatela, jest
dla tych ludzi wstrętne, małe, zbyteczne.
W dzień wyborów możesz pan tu wszę-
dzie kupować głosy, jak śledzie, i żadnych
najmniejszych nawet niema widoków, aże-
by się ten stan rzeczy zmienił na lepsze.

— Jesteś pan rozgoryczony, jak widzę —
zauważył Allan.

— Istotnie. Nie często jednak mówię
tak otwarcie, jak teraz oto. Zazwyczaj
trzymam język za zębami, a to, co widzę
i słyszę, chowam dla siebie. Pan pewnie
wiesz o tem, że my dziennikarze widzimy
i słyszymy z obowiązką więcej, niż każdy
przeciętny człowiek; widzimy też i odwro-
tną stronę błyszczącego medalu. I mamy
dość do czynienia w tem bagienku i nie-

jeden z nas złorzeczy w duchu wszystkie-
mu temu, lecz cóż na to poradzi?

Wzruszył niechętnie ramionami, a twarz
skrzywił mu ciekry wyraz, jak gdyby żuł
w ustach coś mocno gorzkiego.

— Co dnia dodaję do mojej skandali-
cznej kroniki nowe fakty, lecz na dzie-
śnię mogę ogłosić w moich pismach co
najwyżej jeden.

— Sądze, że pan wogóle zawieszisz wkoń-
cu swą czynność na kołku — zauważył
cichy Allan.

— Tak, ale co wtedy?... Mam w ręku
olbrzymi materiał i sądzę, że ta bomba,
pełna gazów cuchnących, pęknie. A wów-
czas wystąpię z całą bezwzględnością. Dla
mnie jest to rzeczą bezwzględnie pewną,
prędzej czy później lud sam czynnie wy-
stąpi w samoobronie, gdy tylko ten stek
niesłychanych krywd i łajdactw, popeł-
nianych co dnia przez tych ludzi, dojrzeje
jak owoc trujący i straci te wszystkie
osłonki, które go dziś jeszcze przed ręką
ludu chronią. Znajdzie się przecież w pe-
wnej chwili człowiek, którego sumienie
silniejszym będzie od żądy zysku, czło-
wiek, posiadający dość mocy i wpływu,
ażeby lud prowadził. Jak pan się na to
zapatruje, panie Montague?

— Godzę się z panem całą duszą —
odrzekł Allan.

ROZDZIAŁ XVII.

Lato było już u swego szczytu. Z koń-
cem sierpnia powróciła Alicya na dni kil-

ka z Newport do Nowego Jorku celem
poczynienia różnych zakupów przed wyja-
zdem z rodziną Prentice do ich posiadło-
ści w górach Adiron.

W górach Adiron zabawiało się nowo-
jorskie towarzystwo po swojemu.

Posiadali tam w tej tak zwanej „pu-
szczy“ wspaniałe pałace i wiedli życie
pełne tego samego zbytku, który im to-
warzyszył wszędzie. Zmieniali tylko swe
miejskie suknie na kostymy sportowe,
myśliwskie lub turystyczne, równie ko-
sztowne, jak piękne i malownicze.

Allanowi, gdy rozmawiał z Alicyą o bli-
skim jej wyjeździe, przypomniał się żart
pani Patton, której mąż skarżył się na
zbyt wielkie jej wydatki na kostymy le-
tnie i prosił ją, by nosiła nieco skromniej-
sze a tańsze stroje.

— Dobrze — odpowiedziała i sprawiła
sobie natychmiast za kilka tysięcy dola-
rów suknie „skromne“.

Pewnego dnia znalazł się Allan sam na
sam w domu z Alicyą.

— Mój Allanie — rzekła — muszę ci
coś ważnego powiedzieć. Mam przecucie,
że Harry Curtis zamierza mi się oświad-
czyć i radabym wiedzieć, co ty o tem
myślisz.

— Przeczuwałem to już oddawna — od-
parł ze śmiechem Allan.

— Curtis mówił mi, że ty go nie lu-
bisz. Czy to prawda?

(Dalszy ciąg nastąpi).

pojawia się dotyczące rozporządzenie. Minister oświadczył, że nosi się z zamiarami daleko idącego planu reform, które są w przygotowaniu i zapewniał, że w każdym poszczególnym wypadku zażaleń przeciw postępowaniu władz politycznych, odbywają się szczegółowe dochodzenia, celem zbadania faktycznego stanu rzeczy.

Co do skarg przeciw postępowaniu policji, to ono nie zwraca się przeciw żadnemu poszczególnemu stronnictwu, ani nie ogranicza wolności zgromadzeń i prasy. Jeżeli to „pozornie” się zdarza, powstaje to stąd, że te stronnictwa, które podnoszą walkę przeciw instytucjom państwowym, często wchodzą w konflikt z organami władzy; zawsze jednak i w tym wypadku postępowanie jest „obiektywne”.

Minister omawiał następnie rozwiązanie stowarzyszeń moskalofilijskich w Czerniowcach i oświadczył, że ostatecznego sądu nie można jeszcze wydać, ale się zdaje, że nie tylko sprawy kulturalne były tam miarodajne, ale akcja dla państwa niebezpieczna.

Minister mówi dalej.

Komisja finansowa.

W komisji finansowej poseł tow. dr Renner, wskazując na doniesienia dzienników o wielkich zapotrzebowaniach dla marynarki, jakoteż na to, że bez zapłaty parlamentu, bez budżetu i finansowego pokrycia mają być budowane „Dreadnoughty”, postawił wniosek, aby obrady komisji na tak długo odroczyc, dokąd nie będzie danem ustawodawcze wyjaśnienie.

Kilku mówców, jakoteż minister skarbu Biliński oświadczyli się przeciw temu. Minister skarbu powtórzył oświadczenie, że jemu, jakoteż rządowi austriackiemu nie jest wiadomem o budowie „Dreadnoughtów”, że budowa takich okrętów na rachunek państwa nie postępuje, że austriacki rząd nie dał dotąd żadnych zaliczek, że zarząd finansowy nie tai niczego.

Wniosek Rennera odrzucono 16 głosami przeciw 11.

Komisja legitymacyjna

odbyła wczoraj posiedzenie pod przewodnictwem posła tow. Daszyńskiego. Prowadziła ona dyskusję szczegółową nad referatem referenta subkomitetu posła tow. dra Liebermana w sprawie projektu ustawy o zaprowadzeniu trybunału wyborczego.

W dyskusji brali między innymi udział posłowie Buzek i tow. dr Lieberman, oraz przedstawiciel rządu radca sekcijny bar. Eichdorf z ministerstwa spraw wewnętrznych. Określono brzmienie art. I. projektu, który postanawia zasadę wejścia w życie trybunału wyborczego. Obrady nad dalszymi artykułami odroczono do wydrukowania przedłożonego prawniczego materiału.

Następne posiedzenie odbędzie się we wtorek.

Przegląd polityczny.

Aneksja Korei przez Japonię, którą w ostatnich miesiącach kilkakrotnie zapowiadano, teraz zdaje się stać rzeczywistością. Z Nowego Jorku donoszą, że w Rosji uważają zamianę obecnego protektoratu na aneksję za następę mającą w najbliższej przyszłości, a na dowód przytaczają, że wszyscy konsulowie rosyjscy w Korei zebrał się w stolicy Korei Seul dla odbycia konferencji w sprawie następcę mającej aneksji. Konferencja zebrała się na skutek zarządzenia z Petersburga, gdzie zażądano dokładnego sprawozdania o sytuacji w Korei i o możliwości powstania wskutek aneksji. Zdaje się, że aneksja w Korei, o którą stoczono wojnę rosyjsko-japońską, przychodzi do skutku za zgodą Rosji. Od dłuższego czasu toczyły się między Japonią a Rosją rokowania o uporzędowanie stosunków na Dalekim Wschodzie; pośrednictwem w tych układach objęła Anglia, która żyje w przyjaźni względnie sojuszu z Rosją i z Japonią.

Głównym powodem decyzji Japonii jest propozycja Ameryki, zdążająca do odebrania Rosji i Japonii kontroli nad kolejami mandżurskimi i oddania jej w ręce komisji międzynarodowej. Z obawy przed tym zamachem natury politycznej i ekonomicznej Japonia i Rosja zbliżyły się ku sobie i wspólnie przeciwdziałają propozycji amerykańskiej.

Aneksja nie odbędzie się bez zawiązań. Chodzi o wielki kraj, liczący 15 milionów mieszkańców i o starą dynastję. Wprawdzie Japonia i bez formalnej aneksji formalnie Korea rządzi, ale idzie jej głównie o to, aby usunąć inne państwa od konkurencji ekonomicznej.

Przegląd społeczny.

„Cywilizowany” pracodawca. Jak już donieśliśmy, wybuchł we wtorek w fabryce Krywulta w Białej strejk robotników kaflarskich. Powód do tego dał sam Krywult, który, chcąc uchylić się od dotrzymania cennika, zaczął przyjmować nowych robotników za płacą niższą od cennika, aby w ten sposób pozbyć się robotników, co do których cennik go obowiązywał. Starzy robotnicy, widząc co ich czeka, udali się do Krywulta z przedstawieniem, aby nowym robotnikom płacił według cennika, albo ich z pracy wywalił. — Kulturalny przedsiębiorca załatwił sprawę słowami: do d... z wami, jak nie chcecie robić, to was nie potrzebuję — wobec czego robotnicy rozpoczęli strejk, aby mu pokazać, że gdy się stawia sprawę na ostrzu miecza, gotowi są do walki i pewni zwycięstwa.

Ostrzeżenie robotników kaflarskich, aby roboty u Krywulta nie przyjmowali.

Tajemnicze morderstwo.

Aresztowanie literata hr. Jaksy-Ronikera pod zarzutem mordu.

Od dni kilku pozostawała Warszawa pod wrażeniem tajemniczego morderstwa, dokonanego na 17-letnim, bardzo majątnym chłopcu Stanisławie Chrzanowskim — w pokojach umebrowanych, utrzymywanych przez byłego służącego z lupanaru. Śledztwo w kierunku homoseksualizmu lub jakichkolwiek orgij odpadło; tak samo i podejrzenie w kierunku samosądu politycznego.

Aresztowanie właściciela owych pokoi oraz służącego nie rozjaśniło od razu sprawy; nagromadziło tylko sporo poszlak co do ich współwiny.

Samobójstwo, którego pozory chcieli stworzyć mordercy, uszczelnione było tak niezgłębnie, że natychmiast przy wizji lokalnej zostało przez sędziego śledczego odrzucone. Poczęło się tedy domyslać, czy morderstwo nie zostało dokonane przez kogoś, w czym interesie było usunięcie ze świata bogatego sukcesora.

Domysł ten potwierdziło świeże aresztowanie szwagra Chrzanowskiego, hrabiego Bohdana Jaksy Ronikera. Pseudo-literat, autor paru niefortunnych sztuk teatralnych, grywanych w w Krakowie, twórca przewlekłych felietonów powieściowych w przykładowej i pobożnej „Biesiadzie literackiej”, później redaktor „Kuryera świątecznego”, w którym zaprowadził dział sprawozdawczy z arystokratycznych balów i uczt oraz wykładł zasady „dobrego tonu” — ostatnimi czasy ziemianin, osiadły w Lubelskiem... Oto poobleżne curriculum vitae człowieka, na którym zaciążyło podejrzenie z długą premedytacją dokonanego ohydne mordu na bracie własnej żony — widocznie w celu zdobycia i jego części sukcesji.

Scenę, poprzedzającą aresztowanie, tak opisuje „Kurier warszawski”:

„Około godziny 12 w południe do wydziału śledczego zgłosił się osobiście Bohdan hr. Ronikier, szwagier zamordowanego Stanisława Chrzanowskiego. Hr. Ronikier oświadczył pomocnikowi naczelnika wydziału śledczego p. Kurnatowskiemu, że przyszedł z zapytaniem, skąd pochodzą informacje, które przedostają się do prasy, jakoby jego pociągnięto do śledztwa w tej sprawie i jakim prawem wolno jest rzucić w ten sposób podejrzenie na niego o domniemany udział w morderstwie. P. Kurnatowski odrzekł, iż żądanych objaśnień udzieli zapewne naczelnik wydziału p. Kowalik, który wszakże jest chwilowo zajęty. Następnie p. K. pozostawił w swoim gabinecie przybyłego po informacje współpracownika „Kuryera warszawskiego” sam na sam z hr. Ronikiem.

W rozmowie z nim hr. Ronikier, wyraziwszy swe oburzenie na prasę, iż wskazuje w sprawie tej udział kogoś z członków rodziny, jak również udając wielce zagniewanego za wymienienie jego nazwiska w jednym z dzienników porannych, gorąco przekonywał przedstawiciela prasy o swojej niewinności i braku wszelkich podstaw do przypuszczeń, jakoby ktoś, należący do rodziny, mógł być zainteresowany w morderstwie s. p. Stanisława Chrzanowskiego.

Zapytany hr. Ronikier, co sam przypuszcza o powodach morderstwa, odrzekł, że dla niego jest zupełnie jasne, iż popełniono je na tle homoseksualnem. Gdy współpracownik nasz zwrócił mu uwagę, iż obdukcja pośmiertna tego nie stwierdziła, hr. Ronikier odrzekł, iż chociaż fakt nie był spełniony, jednak chłopca w tym celu sprowadzono do numeru, gdzie ten bronił się rewolwerem, pożyczonym od kolegi. Na uwagę, że rewolwer nie był zdalny do użytku, zwłaszcza że naboje były w nim browningowe, system zaś rewol-

weru „buldog”, hr. Ronikier odpowiedział krótko: „Tego nie wiedziałem, lecz wszakże na rewolwerze były litery jednego z kolegów!”

Należy dodać, że litery owe nie były grafirowane, lecz wybite na blaszce, przyczepionej do kolby. Gdy rozmowa z hr. Ronikiem zbliżała się ku końcowi, wszedł p. Kurnatowski i poprosił hrabiego do gabinetu naczelnika. Że jednak naczelnik był jeszcze zajęty, hr. Ronikier stanął wśród dość licznych interesantów i zaczął rozmawiać z jednym z p. Chrzanowskich, powoływanych w tej sprawie do zeznań. W tej chwili agenci wprowadzili z cel więziennych Zawadzkiego, utrzymującego pokoje umebrowane przy ulicy Marszałkowskiej; na chwilę weszli z nim do gabinetu naczelnika, poczem wrócili z nim do celi. W przejściu przez salę interesantów wskazano Zawadzkiemu hr. Ronikierowi, z zapytaniem, czy go poznaje.

Zawadzki odparł tylko: To ten sam pan, który odemnie wynajmował pokoje.

Po chwili hr. Ronikier znalazł się w gabinecie naczelnika wydziału śledczego, gdzie oświadczone mu, że jest aresztowany. Posłano natychmiast po prokuratora i sędziego śledczego. Na aresztowanie hr. Ronikiera w podejrzeniu o spełnienie zbrodni wpłynęła ostatecznie druga już konfrontacja, jeden bowiem z kolegów zamordowanego utrzymuje, że poznał w hr. Ronikierze na dworcu kolejowym tego mężczyznę, który spotkał się z Chrzanowskim na ulicy i poszedł z nim razem w kierunku Marszałkowskiej.

Przy badaniu hr. Ronikier zaprzeczał współudziału swego w zbrodni. Mimo to jednak ustalono niektóre sprzeczności w tych zeznaniach, wobec czego prokurator utrzymał w mocy decyzję aresztowania hr. Ronikiera. Funkcjonariusze wydziału śledczego wykonali odciski z palców aresztowanego dla badań daktyloskopij, odfotografowali go i dorozką odwieźli do aresztu policyjnego przy ul. Spokojnej, skąd oskarżony ma być odesłany do więzienia śledczego.

Jednym z punktów obciążających oskarżonego są zdrapania na karku, przypuszczalnie w walce podczas morderstwa odniesione. — Hr. Ronikier twierdzi, iż w dniach od 12 do 15 b. m. znajdował się w majątku swoim, przeto w morderstwie nie mógł brać udziału.

P. Kurnatowski wydelegowany został do mieszkania hr. Ronikiera w hotelu Francuskim, aby sprawdzić, czy niema tam kastetu, pod którego ciosami padł Chrzanowski, oraz pałta, w którym Zawadzki ostatni raz miał widzieć hr. Ronikiera.

KRONIKA.

Kraków, 20 maja.

Nowy adres administracji wydawnictw partyjnych P. P. S. D. od 1 maja jest: „Życie”, Kraków, ul. Straszewskiego 20. (Telefon nr. 1166).

Nowiny krakowskie.

Odsłonięcie pomnika tow. Józefa Kwiatka na cmentarzu żydowskim w Krakowie odbędzie się w niedzielę 22 b. m. o godz. 10 przed południem. Komitet miejscowy P. P. S. D. wzywa towarzyszy i towarzyski do jaknajliczniejszego udziału w tem uczczeniu pamięci nieodżałowanego towarzysza.

Wybory w gminach podmiejskich. Dziś jest ostatni dzień wyłożona lista wyborcza uprawnionych do głosowania w gminach przyłączonych. Załatwienie wniesionych reklamacji potrwa 8 dni, a wybory zostaną rozpisane prawdopodobnie na pierwszą połowę czerwca.

Pod adresem „Sokoła”. Grono młodzieży akademickiej przesłało do wydziału „Sokoła” następujące pismo:

„Upieramie prosimy o wyjaśnienie, czy do rozesłanego przed kilku dniami zawiadomienia o uroczystości sokolej z okazji 25-lecia nie zakradła się złośliwa pomyłka.

Czytamy tam bowiem dosłownie: „do pierwszej obowiązkowej części programu, w której każdy członek „Sokoła” powinien wziąć udział, zaliczamy Nabożeństwo, zaś popis gimnastyczny do części drugiej nieobowiązkowej”.

Czyżby „Sokół” był bractwem kościelnym, a nie Towarzystwem gimnastycznym?”

Budżet mlejski. Na wczorajszym posiedzeniu komisji budżetowej przeprowadzono dyskusję nad całością budżetu oraz uchwalono wnioski w sprawie pokrycia niedoborów na 1916 r. w kwocie 99.000 K. Niedobór wywołany został tem, że wskutek wygaśnięcia w przyłączonych gminach z dniem 1 stycznia 1911 prawa propinacji dochody z podatków spożywczych będą w roku bieżącym bardzo

niskie, podczas gdy potrzebne wydatki muszą być zrobione.

Komisja uchwaliła przedstawić Radzie miasta wniosek, by niedobór 99.000 K pokryć z zapasów kasowych ewentualnie krótkoterminową pożyczką zwrótną w ciągu 3 lat.

Sprawy mlejskie. Na wczorajszym posiedzeniu sekcji skarbowej przyjęto do wiadomości protokół z rewizji odbytej w mlejskiej Izbie obrachunkowej dnia 21 marca i uchwalono przedstawić Radzie miasta wniosek o przystąpienie przez gminę do nowopowstałego banku przemysłowego z udziałem w kwocie 400.000 K.

Zwiedzenie Muzeum narodowego. Strejkujący robotnicy kamieniarzy krakowscy zwiedzi staraniem Uniwersytetu ludowego pod przewodnictwem tow. Gottlieba dnia 18 b. m. Muzeum narodowe. Urządzanie takich wycieczek podczas strejków niewątpliwie stanie się rzeczą stałą.

Eksplzja spirytusu. W piwnicy domu przy ul. Długiej 65 eksplodowała wczoraj beczka spirytusu. Manipulujący w piwnicy subiekt Kos odniósł poparzenia na twarzy, rękach i nogach; straż ogniowa pożar ugasiła.

„O obrazie religij” stanęła wczoraj oskarżona przed zwykłym trybunałem służąca Karolina Bałchanówna. Służyła ona u p. Chylińskiej razem z lokajem Pazdurem, który przez 12 lat był jej formalnym narzeczonym i przez ten czas wyłudził od niej 320 K. Gdy Pazdur za protekcją p. Chylińskiej przyjęty został na kolej, porzucił Bałchanównę i 8 stycznia b. r. wziął w kościele Karmelitów ślub z inną dziewczyną. Do ostatniej chwili twierdził Bałchanównę, że tylko ją kocha i że jak przyjdzie do kościoła, to przy ołtarzu od tamtej odpąsi i z nią się ożeni. Bałchanówna przyszła do kościoła już po ceremonii ślubnej i z żalu rzuciła się na schodzącą ze stopni ołtarza narzeczoną i zerwała jej welon z głowy.

Obronca dr Heski wywodził, że oskarżona nie dopuściła się obrazy religij, gdyż uroczystość kościelna była już ukończona i ksiądz odszedł już był od ołtarza.

Trybunał przychylił się do tych wywodów i oskarżoną uwolnił.

Aresztowanie włamywaczy. W nocy z 8 na 9 sierpnia z r. włamano się do sklepu Goldmana przy ul. Starowiślanej, gdzie skradziono koronki, szaliki i t. d. wartości 600 K. Dotąd poszukiwania za sprawcami pozostały bez skutku, dopiero wczoraj aresztowano 20-letniego Ignacego Żaka i 22-letniego Janusza Schwarza, którzy skradzione rzeczy sprzedali stolarzowi Olszewskiemu w Kraszewie na Śląsku pruskim. Trzeci uczestnik kradzieży, 23-letni Józef Starnowski, odsiaduje teraz karę 1 1/2-letniego więzienia na Wiśniczu.

Stypendjum robotnicze. Wydział krajowy we Lwowie ogłasza konkurs na stypendjum z fundacji sp. Teofila i Pauliny Adamskich, przeznaczone na kształcenie się młodzieży rękodzielniczej, urodzonej w Galicji, wyznania rzymsko-kat. nar. polskiej, w obranym zawodzie. Wysokość stypendjum, dla kształcenia się w kraju wynoszącego co najmniej 200 K, za granicą 400 K, oznaczy wydział krajowy. Podania o wyżej wymienione stypendjum należy wnosić do wydziału krajowego najpóźniej do dnia 15 czerwca b. r.

Zgromadzenie krakowskiego nauczycielstwa ludowego odbędzie się w sobotę 21 maja o godz. 6 1/2 wieczorem w sali Klubu pocztowego (ul. Lubicz 5, parter) z inicjatywą wydziału Ogniska naucz. celem powitania nauczycielstwa, które z dniem 1 kwietnia weszło w skład Krakowa. Wydział Ogniska naucz. zaprasza na uprzejmie nauczycielstwo z Wielkiego i Małego Krakowa o łaskawe przybycie na zgromadzenie.

Z teatru mlejskiego komunikują nam: Znakomita artystka teatrów warszawskich pani Honorata Leszczyńska rozpoczyna w sobotę gościnę artystyczną na scenie krakowskiej. Pielęgnując naszą nie widziałą ulubienicę z epoki dyrekcji Pawlikowskiego już od lat kilkunastu, które były w talencie tej znakomitej artystki obrazem ciągłego doskonalenia się, tak że dzisiaj jest jedną z pierwszych artystek w Polsce. Wystąpi gościnie pani Leszczyńskiej rozpoczyna się w solej komedji Bissona: „Małżeństwo aktorki”, w której Kraków nie miał jej sposobności poznać.

Z teatru ludowego w Parku krakowskim komunikują nam: Adolfin Zimajer i Helena Rapacka wystąpią dziś i jutro w bardzo wesołej operetce „Sposób na mężów”. Role, w których wystąpią obie artystki, są ich kreacją i publiczność zapewni widowisko teatru letniego, by nie baczyc znowu w Krakowie swe ulubienice.

Dyrekcja komunikuje, że magistrat krakowski ustanowił 10% podatek od każdego biletu wyżej 1 K na rzecz ubogich.

W cyrku Edison atrakcją programu od piątku 20 b. m. do środy 25 b. m. będzie obraz p. t. „Piotr Wielki, car rosyjski”, dramat historyczny grany przez pierwszorzędną artystów opery cesarskiej w Petersburgu. Resztą programu składają się przeważnie ze zdjęć o treści humorystycznej. We czwartek 26 maja z okazji święta 2 przedstawią z nowym programem.

Repertuar teatru mlejskiego. Piątek: „Nora”. Sobota: „Małżeństwo aktorki”, komedya w 5 aktach Aleks. Bissona (nowość). Pierwszy występ p. Honoraty Leszczyńskiej.

Repertuar teatru ludowego. Piątek: „Sposób na mężów”. Sobota: „Sposób na mężów”. Niedziela po południu: „Ach, ta wiosna!”, „Czarodziej z nad Nilu”.

KRAWATY w najnowszych fasonach i deseniach. **KOSZULE** białe i kolorowe.

TOWARY GALANTERYJNE poleca najtaniej i w wielkim wyborze **Henryk Recht w Krakowie ul. Floryańska 2. Filia Grodzka 25.**

— **Uniwersytet ludowy im. A. Mickiewicza** (ul. Szewska 16, I. p.). Biblioteka otwarta od godz. 12—1 i od 5—9 w dni powszednie. — Czytelnia czasopism otwarta od godz. 11—1 i od 4—9 codziennie. — Biuro otwarte od godz. 5—7 w dni powszednie.

Nowiny lwowskie.

Lwowska młodzież akademicka za bojkotem szkół rosyjskich w Królestwie. Dnia 12 maja b. r. odbył się we Lwowie ogólny akademicki wiec młodzieży polskiej z porządkiem dziennym: „Stanowisko młodzieży wobec głosów prasy w sprawie bojkotu wyższych szkół rosyjskich w Królestwie”.

Wielką salę Tow. „Gwiazdy” wypełniła po brzegi polska młodzież akademicka wszystkich kierunków i grup ideowych. W skład prezydium weszli akademicy: Światłowski, przewodniczący, Cyło i Popiel, zastępcy.

Po referatach akademików: Zborowieckiego i Władyskiego i po wyczerpującej dyskusji przedłożono następującą rezolucję:

Młodzież polska, zebrana na ogólny akademicki wiec dnia 12 maja 1910 r., stojąc niezachwianie na stanowisku jednogłośnie uchwala Zjazd Zakopiański, dotyczący bojkotu szkół rządowych wyższych w Królestwie, jest przekonana, że realizowanie tego stanowiska zależy przede wszystkim od czynnej pozycji samej młodzieży i nie wyrzeka się żadnych środków do tego celu prowadzących. Traktując wszystkich Polaków, którzy uczęszczają do wyższych szkół rządowych w Królestwie, jako stojących poza obrębem polskiej społeczności akademickiej, reaguje w sposób zdecydowany przeciw wszelkim innym dążeniom zmierzającym do przerwania bojkotu.

Młodzież polska żywi to głębokie przekonanie, że poważy ogół społeczeństwa rozumie znaczenie walki o szkolnictwo polskie, organicznie związane ze zwalczaniem szerzącej się reakcji antyrewolucyjnej, oraz zgubnych i poniżających godność narodową popędów ugodowych i współdziałania z jego strony jest najzupełniej pewna.

Głosy prasy, nawołujące do powrotu na wyższe zakłady naukowe w Królestwie, uważa za jeden z objawów tej reakcji, tem gorzej, że nie przytaczając żadnych faktów, warunki dotychczasowej walki zmieniających, a pomijając osiągnięte zdobycze, jak rozwój szkolnictwa polskiego i wzrost liczby kształcącej się młodzieży, w skutkach swych wnoszą jedynie rozstrój i demoralizację w zorganizowane szeregi walczącej młodzieży, oraz mając rzekome na celu obronę najistotniejszych interesów naszego społeczeństwa w rzeczywistości godzą w podstawy bytu polskiego szkolnictwa w Królestwie.

Wiec kwalifikuje tego rodzaju bezzasadną i nie liczącą się z faktami gadaninę jako działalność nieobywatelską i w najwyższym stopniu godną potępienia.

Rezolucję tę uchwalono jednogłośnie wśród entuzjastycznych oklasków, zmieniając końcowy ustęp przez przyjęcie następującej poprawki kol. Bobrowskiego: Wiec wyraża za taką nieobywatelską działalność prasy swą najżywszą pogardę.

Z Rady miejskiej. Rada miejska załatwiła wczoraj sprawy bieżące, a dyskusję budżetową odroczone do przyszłego tygodnia. — Dr Omilski domagał się zwolnienia komisji wybranej do przeprowadzenia reorganizacji magistratu. Rada Laskownicki wskutek odrzucenia wniosku posła Tomaszewskiego co do dopuszczenia przywozu mięsa do Lwowa domagał się od prezydenta zwolnienia konferencji posłów lwowskich do Rady państwa. Prezydent przyrzekł to uczynić podczas pierwszej dłuższej przerwy w posiedzeniach parlamentu.

Proces o kradzież worka pocztowego, zawierającego 14.000 K, na tutejszym dworcu kolejowym zakończył się wczoraj. Główny oskarżony Dziak zasądzony został na 4 lata ciężkiego więzienia; inni oskarżeni zostali uwolnieni.

O szpiegu Jacobie donoszą, że dotąd nie odstawiono go do sądu, lecz znajduje się dalej w areszcie policyjnym. Śledztwo stwierdziło, że Jacob zajmował się szpiegostwem politycznym na rzecz Prus i Rosji, a o szpiegostwie wojskowym nie zebrano żadnego materiału. Wobec tego zostanie on prawdopodobnie bez rozprawy sądowej wydany z granic Austrii.

Z kraju.

Nowe rugl. Z Białej piszą nam: W tym tygodniu wybuchł strejk robotników kaflarskich u firmy Krywult w Białej (o panu tym piszemy na innem miejscu). Między strejkującymi znajduje się także jeden robotnik, poddany rosyjski, którego Krywult kazał z

zemsty przyaresztować, wiedząc, że tenże uciekł z Rosji ze względów politycznych. Polecenie to wypełnił z całą gorliwością nasz domorosły „policmajster” Ilkow, a starostwo w Białej wydało nakaz odstawienia robotnika do granicy. Tyle razy prasa piętnowała to samowolne postępowanie starostów, jednak oni nic z tego nie skorzystali; za każdym razem trzeba gwałtu narobić, aby hamować zapędy starostów, którzy, gdy chodziło o pomocników handlowych, nie wiedzieli, że jakaś ustawa o zamykaniu sklepów weszła w życie. Całe stoły aktów leżą po starostwach latami niezalutowane, bo na to niema czasu, ale żądanie fabrykanta zniszczenia egzystencji robotnika musi być natychmiast wykonane.

Nowa kolej. Ministerstwo kolei pozwoliło na przedsięwzięcie technicznych robót przedwstępnych na czas jednego roku celem zbudowania lokalnej kolei normalnotorowej, przeznaczonej do publicznego ruchu towarowego ed staeyi Krzeszowice do nowego szybu „Krystyna” w Tenczynku, przy złączeniu istniejącego toru dowozowego do szybu „Krystyna”.

Zakład dra Chramca w Zakopanem. Ministerstwo spraw wewnętrznych w porozumieniu z ministerstwem robót publicznych udzieliło p. Andrzejowi Chramcowi, p. Jadwidze Chramcowej, Bankowi krajowemu Galicji i „Wierzer Bank Vereinowi” pozwolenia na utworzenie Towarzystwa akcyjnego pod firmą „Zakład wodolecznicy dra Andrzeja Chramca w Zakopanem, Towarzystwo akcyjne z siedzibą w Zakopanem” i zatwierdziło statuty tego Towarzystwa.

Zgromadzenie ludowe w Sasiadowicach. Miejscowy komitet ludowców zwołał w niedzielę 15 maja zgromadzenie ludowe z następującym porządkiem dziennym: 1. Cła zbożowe. 2. Program P. S. L. 3. Sprawa sejmowej reformy wyborczej. 4. Wybór delegata na kongres stronnictwa. Przewodniczącym obrany został Stanisław Szczypuła z Sasiadowic, szanowany powszechnie dla swej prawości charakteru i inteligencji. Po przemówieniu K. Szuszkiewicza i sześciogodzinnej wyczerpującej dyskusji uchwalono następującą rezolucję:

1) W przeświadczeniu, że powszechne głosowanie do sejmiku oparte na zasadzie równości jest niezbędnym warunkiem pomyślnego duchowego i ekonomicznego rozwoju kraju — zażegnania polsko-ruskich nieporozumień i swarów — nieuniknionym aktem sprawiedliwości dziejowej, wobec obdarzenia nas już tem prawem przez rząd wiedeński, jedynym środkiem do trwałego pokrycia zasłoną niepamięci dotychczasowych kilkudziesięcioletnich szlacheckich rządów w kraju i przeobrażenia nas w nowoczesne demokratyczne społeczeństwo, mogące wytrzymać współzawodnictwo z ościennymi kulturalnymi narodami i wypływem podstawowych zasad chrześcijaństwa, uznają zgromadzeni dnia 15 maja w Sasiadowicach potrzebę podjęcia stanowczej walki o złamanie oporu konserwatystów przeciwko równości głosowania; możność urzeczywistnienia tego celu na drodze planowej obstrukcji, prowadzonej w sejmie przez ludowy klub posłów sejmowych i posłów ruskich.

2) Wzywają swego posła Mieczkę, aby urządził w okręgu swoim szereg zgromadzeń w sprawie sejmowej reformy wyborczej.

3) Żądają zniesienia cła zbożowych.

4) Zgadają się na podwyższenia opłat od tytoniu i napojów alkoholowych za cenę zniesienia podatków konsumcyjnych od środków żywności.

5) Sprzeciwiają się wszelkim podwyższeniom pensyj urzędników, a oświadczają się za spełnieniem ich słusznym żądań o poprawę bytu przez zniesienie podatków konsumcyjnych.

6) Domagają się robót przygotowawczych do budowy kanału Wisła—Dniestr.

7) Uważają za rzecz niezbędną dla postępu gospodarczego rozwoju kraju stworzenie we wschodniej Galicji wielkiej fabrycznej masarni i oświadczają się za przeznaczeniem obfitych dotacji z krajowego funduszu inwestycyjnego na stworzenie i poparcie tej galezi przemysłu.

8) W sprawie projektowanej zawodowej organizacji rolniczej oświadczają, że jeżeli ona ma być przymusową i jeżeli ma jej przysługiwać wyłączne prawo wydawania urzędowych opinii o potrzebach rolnictwa i rozdzielania subwencji przeznaczonych przez rząd i kraj na cele rolnictwa, to winna ona obejmować wszystkich rolników bez względu na podatek, a przedstawiciele jej mają wychodzić z wyborów powszechnych i równych.

Delegatem na kongres stronnictwa wybra-

ny został Stanisław Szczypuła z poleceniem, aby wystąpił na nim w obronie programu P. S. L.

B. GABRYLSKA, Kraków, kupuje, sprzedaje i najmuje — fortepiany, pianina, harmonie i pianole — krajowe i zagraniczne, nowe i przebrane — za gotówkę i na spłaty — bez zaliczki.

Proces hr. Tarnowskiej.

Po otwarciu rozprawy we wtorek zabrał głos obrońca Tarnowskiej Vecchini, podnosząc, że Prylukow i Naumow, chcąc z procesu wyjąć obronną ręką, wszystko przypisują Tarnowskiej. Opisawszy życie oskarżonej, mówił Vecchini:

Opowiadano, że Tarnowską nazywano „generałową”. Tak — była generałową operetek Offenbachowskich, a wojsko jej składało się z mężczyzn, którzy padali przy pierwszym podmuchu wiatru. Czem był Prylukow, z nim zaszalał się z Tarnowską? Powiadało, że pierwszorzędnym adwokatem w Moskwie. Ale o jego moralnej wartości tamtejsza Izba adwokacka nie chciała dać informacji!

Dalej obrońca twierdził, że Prylukow uwiódł Tarnowską i że on obmyślił plan zamordowania Komarowskiego. Obrońca mowę swą, która wywarła wielkie wrażenie, zakończył we środę. Wywodził on, że Tarnowska była kobietą słabą, dziedzicznie obciążoną, oraz stała pod silnym wpływem Prylukowa, który jest właściwym winowajcą. Tarnowska nie chciała nigdy zamordować Komarowskiego. Gdy meże o tem przez chwilę myślała, to natychmiast od tej myśli odstępowała. Dowodem tego jest depecha, wystosowana do niej przez Prylukowa, która brzmi: „Bądź spokojna, niczego nie zmieniaj”.

Gdy Vecchini skończył mowę, wśród audytoryum odezwały się burzliwe oklaski, mimo że Tarnowska nie cieszy się tu sympatją.

Po przemowie obrońcy Perierówny, trybunał przedłożył przysięgłym następujące pytania główne, odnoszące się do zamordowania i zranienia hr. Komarowskiego:

1) Czy Naumow zabił Komarowskiego z zamiarem?

2) Czy Tarnowska, Prylukow i Perierówna współdziałali w tem morderstwie, namawiając do niego Naumowa?

3) Czy Tarnowska i Prylukow skłonili Naumowa do zamordowania hr. Komarowskiego, celem uzyskania sumy, na jaką ubezpieczył się Komarowski?

Przysięgli otrzymali obok tego pytania uboczne, odnoszące się do ewentualnej ubocznej przyczyny śmierci Komarowskiego.

Obrońcy oświadczyli, że zgadzają się na powyższe pytania, poczem rozprawę odroczone do piątku.

TELEGRAMY

z dnia 20 maja.

Śmierć posła socjalno-demokratycznego.

Wiedeń. „Arbeiter-Zeitung” donosi z Jablonkowa, że wczoraj po południu zmarł tam poseł socjalno-demokratyczny Józef Barth. (Tow. Barth, który liczył 41 lat, wybrany został przy ostatnich wyborach do parlamentu z okręgu Gablonz w Czechach. Był on redaktorem organu socjalno-demokratycznego w Gablonz, a przedtem robotnikiem w fabryce szkła. Przy wyborach otrzymał Barth 5717 głosów, na przeciwników padło razem 3500 głosów).

Wybory do sejmiku bośniackiego.

Sarajewo. Serbska organizacja narodowa zdobyła wszystkich 17 serbsko-prawosławnych mandatów. Muzułmańska narodowa organizacja zwyciężyła we wszystkich okręgach przeciw samodzielnym stronnictwom muzułmańskim, zyskała więc 9 mandatów. Z katolickich mandatów zyskał „Katolicki Udrug” 2 mandaty, zaś „Hrvacka Zajednica” resztę mandatów w liczbie 5. Burmistrz dr Mandić wybrany został w dwóch okręgach.

Ruch wyborczy na Węgrzech.

Arad. Gdy hr. Stefan Tisza wygłaszał tu mowę na dworcu, urządzono przeciw niemu demonstrację i rzucano jajami. Aresztowano wielu robotników.

Halmi. Podczas mowy kandydata partii robotniczej Györgyego przyszło do demonstracji. Wkroczyła żandarmeria. Kilka naście osób jest rannych bagnietami.

Sprawa kreteńska.

Konstantynopol. Dziennik „Sabah” donosi, że Porta wczoraj ambasadorom mocarstw

opiekuńczych wręczyła nowy memoriał, w którym zwraca uwagę tych mocarstw na przysięgę złożoną przez nowy rząd kreteński na rzecz króla greckiego.

Wiec w sprawie Krety, który odbył się w Prisztinie, powziął rezolucję ostrzegającą Kreteńczyków przed mniemaniem jakoby z powstania albańskiego mogli coś skorzystać.

Dzienniki ogłaszają depechę wielkiego wezyra do wiecu odbytego w Smyrnie w sprawie kreteńskiej. Wielki wezyr zaleca zachowanie spokoju, gdyż w sprawach dyplomatycznych konieczne jest postępowanie powolne i ostrożne, aby osiągnąć pożyteczne wyniki.

Konstantynopol. Na wczorajszym posiedzeniu Izby odczytano depechę z Jemenu, w której Arabi oświadczają gotowość walki z Kretą.

W dalszym ciągu posiedzenia przyszło do burzliwych scen między młodoturkami a partją ludową z powodu zapytania wystosowanego do ministra spraw wewnętrznych w sprawie naruszenia tajemnicy listowej przez walego Erzerumu. Dotyczący wniosek został przyjęty.

Po poddaniu się Albańczyków.

Konstantynopol. Według doniesienia tureckich dzienników, minister wojny Mahmud Szefket basza, przybywszy do Prisztiny, przysięgł szlachcie i udzielił jej wskazówek. Obecni obiecali, że słuchać będą rozkazów rządu i płacić wszystkie podatki. Wczoraj minister udał się do Mitrowicy. Także Albańczycy w Ipek odpowiedzieli w piśmie „Tanin” na rozmaite wystosowane do nich apele, że pozostaną rządowi wierni, że podzielają uczucia wszystkich Otomanów w sprawie Krety i uczynią wszystko, aby w Ipek nie przyszło do żadnych zafisk.

Pogrzeb Edwarda VII.

Londyn. Cesarz Wilhelm przybył tu wczoraj rano.

Cesarz Wilhelm i król Jerzy udali się wczoraj do pałacu Westminster dla odwiedzenia zwłok króla. Cesarz Wilhelm złożył wspaniały wieniec na trumnie. Obaj monarchowie ukłękli i kilka minut się modlili. Gdy powstał, byli do głębi wzruszeni i podali sobie ręce. Zrobiło to ogromne wrażenie.

Królowa Marya, ks. Henryk pruski i księżniczka heska udali się wczoraj o godz. 10 do Westminsterhall, gdzie przebywali dłuższy czas obok zwłok króla. Wkrótce przybył także król portugalski.

Londyn. O godz. 9:50 rano pochód pogrzebowy ze zwłokami króla opuścił Westminsterhall. Ulice przepełnione masami publiczności. 35.000 wojska i policyi utrzymuje porządek.

* **Posiedzenie zarządu Związku stow. rob. w Krakowie** odbędzie się w piątek 20 b. m. w lokalu Związku przy ul. Zwierzynieckiej 10. Początek o godz. 7 wieczorem. Na porządku dziennym omówienie uchwał konferencji w Przemyslu, prosimy przeto o przybycie wszystkich członków zarządu.

* **Zgromadzenie poufne handlowców krakowskich** odbędzie się w poniedziałek 23 b. m. o godz. 8 wieczorem w lokalu Stowarzyszenia, ul. Grodzka 71, II. p. Organizacja zaprasza wszystkich handlowców i handlowczyń na to zgromadzenie w ich własnym interesie.

* **Wiedeń.** Staraniem Kasy emigrantów polskich odbędzie się w niedzielę 22 b. m. w sali ogrodowej „Arbeitervereinu”, X. Laxenburgerstr. 8—10, poranek muzykalno-wokalny. Na program złożą się: fortepian, deklamacja, chór „Lutni”, orkiestra mandolinowa stow. „Sloga” i inne. Początek o godz. 10½. Wstęp 40 h. Dochód przeznaczony na cele stowarzyszenia.

NADESŁANE.

(Za dział ten redakcyja nie odpowiada.)

Polecamy naszym rodzinom jak najgoręcej

Kolińską domiborską do kawy.

Dr LEOPOLD FEUERISEN w Podgórzu poszukuje

koncypienta z prawem substytucyj od 1 czerwca.

Nieodebrane przesyłki. W poniedziałek 9 wtorek, t. j. 30 i 31 maja b. r., o godz. 9 przed południem odbędzie się w magazynach kolejowych tutejszego c. k. urzędu ruchu publiczna licytacja nieodebranych, a po myśli paragrafu 81 (4) regulaminu ruchu kolejowego do sprzedaży przeznaczonych przesyłek.

Spis tych przesyłek przejrzeć można w kancelaryi naczelnika magazynów w godzinach urzędowych.

Bracia Pathé w Paryżu

Towarz. Akc. z kap. 5.000.000 Fr. — zastępstwo

STEFAN GRUDZIŃSKI i TADEUSZ BERGER

KRAKÓW, ULICA SZEWSKA 10 — TELEFON 305.

Kto raz posłyszał prawdziwy Pathéphon i poznał zalety naszego systemu, pozostaje na zawsze wiernym i gorącym jego zwolennikiem.

PATHEFON jest najdoskonalszym instrumentem doby współczesnej. GRA BEZ ZMIANY IGŁY, wiecznym szafirem. Płyty nie zużywają się, dlatego grają zawsze równie czysto, głośno i bez chrapania. Płyty o średnicy 24, 29 i 50 cm. Co miesiąc nowości. NOWOŚCI! Aparaty szafkowe. Płyty 50-centymetrowe grające z siłą równą pełnej orkiestrze. — Naprawy i przeróbki gramofonów na system Pathé we własnej pracowni. Żądajcie cenników darmo i opłatnie. W lokalu przegrywa się płyty i demonstruje aparaty bezinteresownie.

